

[Mette Madsen]

Artiklen i Ugeskriftet konkluderer, at sygehuset i sådanne tilfælde bør underrette socialvæsenet.

Besvarelse (24/7 78):

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Efter bilstandsloven (lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand) § 20, påhviler det den, der får kendskab til, at et barn under 18 år fra forældres eller andre opdrageres side udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare, at underrette det sociale udvalg.

Indberetningspligten påhviler således enhver, herunder læger m. fl., ansat på sygehus, der får kendskab til, at et barn udsættes for vanrøgt m. v.

Sundhedsstyrelsen har i anledning af det stillede spørgsmål over for indenrigsministeriet udtalt, at det må antages, at pligten til indberetning efter bilstandslovens § 20 – der svarer til den tidligere lov om børne- og ungdomsforsorg, § 22, stk. 1 – er velkendt for sygehusene, men således som det konkrete tilfælde viser, kan det ske, at indberetning ikke foretages.

Sundhedsstyrelsen mener dog, at omtalen i Ugeskrift for Læger og den følgende omtale i dagspressen ikke gør det påkrævet for tiden, at man over for sygehusene indskærper disses indberetningspligt.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til sundhedsstyrelsens udtalelse.

Ministeriet har dog fundet det rimeligt at orientere Amtsrådsforeningen om det stillede spørgsmål og besvarelsen heraf og har anmodet Amtsrådsforeningen om at viderebringe orienteringen til de enkelte amtsråd.

Til *miljøministeren (17/7 78)* af:

Gert Petersen (SF):

»Agter regeringen at udføre EF-Kommissionens beslutning om, at der ikke gennem varedeklarationer må gives danske forbrugere oplysninger om tilsætningsstoffer i vin?«

(Spm. nr. 1007).

Besvarelse (21/7 78):

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

EF-Kommissionen har tidligere i en skrivelse til den danske regering givet udtryk for, at den finder, at miljøministeriets bekendtgørelse nr. 316 af 8. juni 1973 om tilsætningsstoffer til levnedsmidler, hvori kravet om mærkning med de anvendte tilsætningsstoffer er indeholdt, ikke kan anvendes på vin. Kommissionen mener, at spørgsmålet om, hvordan vin skal mærkes, udtømmende er reguleret ved Rådets forordning nr. 2133/74 med senere gennemførelsesforordninger om betegnelse og præsentation af vin og druemost, således at der ikke nationalt kan fastsættes supplerende regler vedrørende mærkning af vin.

Fra dansk side har man i en skrivelse til Kommissionen fremført, at reglerne i Rådsforordningen overvejende har karakter af foranstaltninger, der skal sikre producenter og forhandlere af vin mod uretmæssig konkurrence fra andre producenter og forhandlere. Forordningens bestemmelser tager derimod ikke sigte på at varetage sundhedsmæssige og forbrugerbeskyttende hensyn. Forordningens bestemmelser er således efter dansk opfattelse ikke til hinder for, at der nationalt opstilles krav om, at vin skal være mærket med de anvendte tilsætningsstoffer.

Jeg har netop modtaget Kommissionens fornyede henvendelse i sagen i form af en begrundet udtalelse. Forinden jeg tager stilling til, hvad reaktionen på denne henvendelse skal være, vil jeg nøje overveje Kommissionens udtalelse og argumentationen heri.

Til *miljøministeren (17/7 78)* af:

Gert Petersen (SF):

»Vil miljøministeriet kræve de kemikalier mærket for kræftfare, hvorom man ved, at de indebærer en sådan fare, men hvor EF angives at stille sig hindrende i vejen?«

(Spm. nr. 1008).

Begrundelse.

Hvis man sammenligner arbejdstilsynets »Liste over hygiejniske grænseværdier« med miljøministeriets »Liste over farlige stoffer«, viser det sig, at miljøministeriets liste, der er udkommet et halvt år efter arbejdstilsynets, mangler en række kræftfremkaldende stoffer, som findes på arbejdstilsynets liste.